

Egy ugrándozó krakéler

Ha használni nem tudsz, legalább ne árts!

A nagy Sztalint gyászoló 1953-as verse újbóli nyilvánosságra hozatala okán sértett **Eörsi István** II. János Pál pápát első magyarországi látogatása alkalmából egy hírhedt „kotonos” csasztuskával köszöntötte:

„People who live in glasshausis should not throw stones.” Vagyis aki üvegházban él, annak nem kellene kővel dobálózni. Magyarul: akinek vaj van a fején, ne menjen a napra.

Gúnycsasztuskát faragott a római katolikus egyházfőnek. Engem megsértett, amit ha meg is bocsátok, el nem feledhetek. A sértett közepszerűség most egy kontra-írószövetséget buherál, hallom a Szénási-féle garantáltan elfogult vasárnapi kulturális magazinban. Azt mondja a tiszteletre méltó úr, hogy őt megsértették, mivel a régi Panorámában fölolvasták a Sztalin-siratóját, és – illusztrációként – a mai fizimiskáját mutatták hozzá... (Ahelyett, hogy abban a fejére húzott kotonban mutogatták volna, amellyel a mi pápánkat várta.)

Így ő most kiválik – miután sajnálja, hogy elvegyült –, és külön-írószövetséget alakít, egyelőre a Vilivel, aki kétségbeesetten próbálta elvi alapra tenni a gründolást. **Eörsi** szerint a mai – Pomogáts Béla vezette – írószövetség is a Magyarok Világszövetsége szatellitszervezete, meghosszabbított keze, amelyet a népiesek különben is unalomba fullasztanak.

Mi ez? Alig több, mint egy újabb habverés, egy majdnem semmi...

Kiválik egy csoport: dérrrel-dúrral, emelt fejjel és emelt öntudattal odébbállnak. Lesz mecénás – mecenatúra, mani, ám ettől még nem lesz tehetség. Azt még a gazdag Hatvany Lajos se tudott venni magának, bár Ady is dicsérgette (kandi pénz – kényszerből) a báró író úr „nemzetközileg is jelzett” dolgait.

A tiszteletre méltó múltú, '56-os **Eörsi** jöhet a modernitás sajátos értelmezésével, Európával; a modernnel és a posztmodernnel, maga is tudja: ő közepes. Így hát hiába mozog, szervez, akciózik, óberkodik: egy krakéler figuránál nem lesz több soha.